

НИКОЛАЙ РАЙНОВ
МЕЧА НЕВЕСТА

chitanka.info

Живял някога един цар. Той си имал само една дъщеря. Още когато се родило детето, бащата чул глас, който му викал:

— Каквото щеш прави, мечок ще вземе дъщеря ти.

Царят се уплашил. Но гласът се чул и втори, па и трети път. Тогава царят решил да отдели дъщеря си в един дворец до своите дворци и да не пуца никого при нея — да не би някак вратата да остане отворена и да влезе отнякъде мечокът, или пък с измама да не отвлекат дъщеря му. Дворецът денонощно се пазел от силна стража. При царкинята не пускали никого освен дойката ѝ. Дворецът бил заключен и сам царят държал ключовете от вратите. Момата расла, порасла, стигнала връст за женитба. И тогава царят пак чул същия глас да вика:

— Каквото щеш прави, мечок ще вземе дъщеря ти.

Той заповядал да удвоят стражата и да не дават на дъщеря му да се показва дори на прозорците. Веднъж отишъл сам той при нея да я види. Момата била станала най-лична хубавица: като нея втора нямало. Но много мъчно ѝ било, че баща ѝ я държи заключена и я никъде не пуска да излиза, нито дава на други хора да влизат при нея. Момата се разплакала. Засиняла от плач — баща ѝ не можел да я утеши.

— Защо плачеш, дъще? — питал я той. — Какво ти не достига?

— Как няма да плача? Откак се помня, все в тоя затвор живея. Никъде не ме пускате да изляза, никому не давате да влезе да ме види. Бял свят не съм видяла.

— Добре — казал царят. — Недей плака: ще те изведе да видиш бял свят. Но недей се сърди, че сме те държали все под ключ досега: имало е защо. Още като се роди ти, глас ми се обади от невиделица и ми рече: „Каквото щеш прави, мечок ще вземе дъщеря ти.“ Тоя глас чувам често. Затова те затворих тука. Ала щом ти се толкова иска да видиш бял свят, ще те изведе.

И още на другия ден царят заповядал на целия народ да се сбере на полето пред града. Направили голям сбор, какъвто никога не бил ставал. Наредили трапези, насядали хората, яли, пили, веселили се, играли хоро. Довел царят дъщеря си — да погледа свят. Тъкмо когато тя минавала между хората и приказвала с тия, с ония, от планината слязъл един много едър мечок и се запътил закъм полето. Щом го видели, че иде, всички хора се разбягали — дето им видят очите — и се изпокрили. Останали само царят и дъщеря му. Мечокът изревал,

колкото имал глас, грабнал царкинята и я занесъл в планината. Той живеел в една голяма пещера, там сложил царската дъщеря; хранел я с ягоди, мед, диви круши; когато излизал из пещерата, затварял входа ѝ с една голяма плоча — да не побегне момата.

Тъй живял с нея мечокът; тя му станала жена, а той ѝ станал мъж. Минало що минало, добило им се момче. То било половината мечка, а половината човек; много силно било: за две недели порасло, колкото друго дете би порасло за две години, а за два месеца станало голямо, колкото са големи десетгодишните деца. То ходело с баща си по планината; слизало и в полето; хващало сърни, елени, разкъсвало диви свине; а като нападало кошарите, по два вола удавяло и ги отмъкнало в пещерата да храни майка си.

Един ден момчето запитало царкинята:

— Мамо, защо живееш в тая пещера, а не дето живеят хората? И защо тримата не си приличаме един на друг? Ето — ти си бяла-червена, баща ми — космат и едър, а пък аз не съм ни съвсем като него, ни съвсем като тебе. Три различни лица имаме и в различно рухо сме. Защо е това така?

Тогава майка му рекла:

— Синко, ти си царски внук, а мечи син: затова е. Аз съм царска дъщеря. Писано ми било мечок да ме вземе — и ме взе. Баща ми ме държеше заключена в двореца и никого не пускаше при мене, ала един ден му се примолех да ме изведе да видя свят и той ме изведе на сбор. Много народ се беше събрал на полето. Тогава слезе от планината тоя мечок, твоят баща; всички се разбягаха. Баща ми ме дърпаше да побягна с него, но аз не бях виждала дотогава мечка, та останах да погледам. Мечокът ме грабна и ме донесе тук, в тая пещера.

Момчето се замислило, па рекло:

— Хайде, мамо, да побегнем, та да си отидем при дядо.

А царската дъщеря каза:

— Как ще бягаме, синко? Не видиш ли с каква голяма плоча захлупва баща ти пещерата? Не може да я отворим.

— Аз ще гътна плочата — рекло момчето.

Майката се съгласила да побегне с него. Много ѝ се искало да си иде при своите; дотегнал ѝ тоя затворнишки живот в тъмната пещера. Момчето гътнало плочата, тя се търкулнала в канарите и изгърмяла. Мечокът отдалеко чул гърмежа и се затекъл да види какво става. В

това време майка и син побягнали през планината и се озовали в полето. Мечокът видял пещерата празна, надал бесен рев и се спуснал да ги гони. Отдето минел, дърветата се чупели и поваляли с голям трясък. Момчето чуло, че баща му приближава, дигнало майка си на гръб и я понесло бързо-бързо по полето. Стигнали до пътя, който водел към града. На пътя видели един човек, който карал кола със сено. Момчето рекло на човека:

— Чичо, иде един едър мечок. Ако ни види, и нас ще изяде, и тебе. Дай да обърна колата върху нас, та да ни захлупи сеното, докато замине мечокът, а после пак ще ти натоваря колата.

Свили се и тримата край колата, момчето я обърнало и сеното ги затрупало. След малко се зачул грозен рев: иде мечокът. Той стигнал до пътя, но като не видял никъде жена си и детето си — ударил на друга страна. Когато заглъхнал ревят, момчето излязло, натоварило колата на човека и тръгнало с майка си за града. Ходили, ходили, стигнали до широката поляна, дето мечокът бил грабнал царкинята.

— Ето, синко — рекла тя, — тук ме грабна баща ти.

— Щом е тъй — казало момчето, — оттук трябва да те вземе дядо. Тук те е оставил, тук ще те намери.

И то пратило хора да кажат на царя, че си иде дъщеря му. Царят излязъл с голяма радост да ги посрещне. С него били и всички царедворци. Срещнали царкинята и сина ѝ, отвели ги в двореца и ги нагостили. Ала дядото не харесал внука си. Срам го било да го гледат хората, че е половина мечка и половина човек. Но детето не виждало това. То излизало да си играе с други деца по улиците; по цял ден играело. Като го гледали другарите му, че е половина мечка — половина човек, почнали да му викат Мечо. „Мечо, ела тука! Мечо, хайде да ни гониш! Мечо, хайде да играем на криеница!“ Мечият син се ядосвал на тоя прякор. Кое то дете му кажело Мечо, той го биел. А и ръката му била тежка, та когото удари, на мястото оставал. Тъй избило много деца. Всички почнали да се оплакват на дядо му.

Царят се почудил какво да стори, че да махне някъде тоя внук. Но нищо не се решавал да направи, защото момчето, колкото повече растяло, по-яко ставало, не му се излизало насреща. Вързали го, то скъсало въжетата и побягнало, па почнало да замеря стражите с камъни; когото улучело, на място го оставяло. Затворили го в тъмница;

то счупило железата на прозореца и излязло; никой не посмял вече да го закача.

Казали всичко това на царя и той пак се замислил къде да дене внука си. Най-сетне измислил. В една далечна гора имало много лъвове. Той се досетил да го прати там — дано го изядат зверовете.

Викнал царят внука си и му рекъл:

— Синко, ти вече порасна. Станал си момък за женитба.

Иска ми се да те ожения. Ала не знам къде ще живееш с невестата си. Нашите дворци са тесни за тебе. Добре ще е да ти съградя друг дворец — широк и голям: нямам дворец като за тебе. Стани, та иди в гората, дето са лъвовете, докарай оттам дървета — колкото можеш поголеми, за да ти дигна дворец, па сетне ще ти намеря невеста — и ти да се задомиш.

— Ще ида — рекъл мечият син, — но кажи да ми направят най-първо една секира от двеста кила желязо и в него да турят двадесет кила близница, па тогава ще ида да сека гора. Още поръчай да ми приготвят тридесет мулета най-яки — да натоваря на тях дървата за градеж.

Царят изпълнил поръчката, момчето дигнало на рамо секирата, повело тридесетте мулета и тръгнало. Гората с лъвовете била далеч. Момчето ходило, ходило и стигнало до гората. Там пушнало мулетата на една хубава ливада да пасат, а то легнало под една сянка да поспи и да се отмори. Като се събудило — няма мулетата, останали им само верижниците, лъвовете ги били изяди, а то спало толкова дълбоко, че не ги чуло. Събрал мечият син тридесетте верижници и почнал да се ядосва.

— Само да намеря тия лъвове, които са ми изяди мулетата, чудо ще направя! — викал той и ходил по гората да ги търси.

Намерил ги най-сетне на една широка поляна. Лъвовете се били наяли и се борели. А момчето било и силно, и бързо. То ги подгонило със секирата и де що удари лъв, той падал наземи, а то го връзвало с верижника за някое дърво. Тъй навързало тридесет лъва, защото имало само тридесет верижника, а другите лъвове избило със секирата. Като ги навързало по дърветата, дигнало секирата да сече гора. Избирало най-дългите и най-дебели дървета. Сякло, сякло, сетне натоварило напреко лъвовете, навързало ги един след друг — да не избяга някой, па ги повело към града. По пътя, дето се изпречи дърво, та спира,

мечият син веднага го отсичал с брадвата. По гората и през полето — както и да е. Но като стигнало в града, момчето видяло, че дърветата са много дълги: не могат да минат по улиците. То се развъртяло със секирата наляво-надясно, дето имало къща да пречи, събаряло я, та разширило улиците да минат лъвовете. Като правело път по града, докато дойде до двореца, то съсипало половината къщи.

Стигнал мечият син пред двореца. Всички наизлезли да видят това чудо: лъвове носят дърва. Най-много се почудил царят; той бил пратил внука си уж да го изядат лъвовете, а ето че оня води тридесет лъва, натоварени с греди. Но хората, на които били съборени къщите, се сбрали пред двореца и почнали да се оплакват на царя. Той сега се намерил в чудо.

— Махни някъде това момче! — викали хората — Давай го, където можеш, само гледай да не стои тука, че толкова пакост ни направи! По-рано ни изби децата, а сега ни събори къщите. Ако поседи в града, целия град ще съсипе.

Пак се замислил оня цар. Какво да направи, та да махне някъде внука си? Питал царедворците да му кажат някоя леснина как да затрие мечия син. Един от най-старите в двореца му дал ум — да го прати в една още по-далечна гора, дето живеели слонове да му донесе слонски зъби. Царят повикал внука си и му рекъл:

— Добре стори, че донесе гора за строеж. Но аз искам да украся твоите чертози със слонова кост. Иди в оная планина, дето живеят слонове, та ми донеси четиридесет слонски зъба. Сетне ще кажа да ти съградят дворец и ще те оженим.

— Да ида, дядо — рекло момчето. — Ала най-напред кажи да ми приготвят четиридесет големи котела и осемдесет ведра вино, да ги натоварят на коне и мулета и да ми дадат да ги откарам на планината. Сетне ще ти донеса слонски зъби. И една голяма лопата да ми направят — да може отведнъж къща да дигне. Тогава ще вървя.

Царят заповядал да изковат четиридесет големи котела и да приготвят осемдесет ведра вино в мехове.

Натоварили котлите и меховете, дали на момчето голямата лопата и то тръгнало. Отвело конете и мулетата в далечната гора, дето живеели слонове, разтоварило ги, па ги вързало да пасат на една поляна. Сетне дигнало на рамо лопатата и тръгнало из гората. Навред, където видяло извор или ручей да тече, засипвало го с пръст и камъни.

Тъй обиколило цялата гора и засипало всички извори. После се върнало на ливадата, наредило котлите и наляло в тях виното от меховете, па легнало да спи. Тръгнаха слоновете да дирят вода. Обиколиха всички места, дето знаели, че има вода, но никъде не намерили. Най-сетне, прежаднали, минали през оная поляна, дето спяло момчето. Като видели котли с вино, нахвърляли се да пият; пили, пили, изпили виното. Опипали се и почнали да падат — кой додето бил стигнал — и да заспиват един по един. Когато момчето се събудило, гледа — виното изпито, котлите празни. Тогава то станало и тръгнало да дири слоновете. Който дето виждало, изваждало му двата зъба и ги хвърляло на поляната. Тъй извадило не четиридесет зъба, а два пъти повече. Натоварило сетне котлите, меховете и слонските зъби на добитъка и ги откарало в двореца. Царят пак почнал да се чуди какво да прави с това момче: и хитро, и юнак, и безстрашно. Отново свикал царедворците — да се посъветва с тях. Един му рекъл това, друг — онова. Най-сетне пак се обадил старецът.

— Я да го пратим — рекъл той — в песоглавската земя да събере данъка. Песоглавците от деветдесет години данък не са платили, но са толкова зли и страшни, че никой от нашето царство не е посмял да иде да поиска данъка. И момчето да отиде — и него ще убият. Те са хора силни и страшни, главата им е кучешка, хора ядат и имат сърце, люто в гняв. При тях да го пратим.

Царят се зарадвал, че най-сетне се намерила леснина — да си отърве царството от мечия син. Той повикал момчето и му казал:

— Ти докара, синко, греди за строеж и слонски зъби, но си нямаме пари да почнем градежа. У песоглавската земя от деветдесет години не сме пращали човек да ни събира данъците, че там хората са лоши, а нашите люде падат малко страхливи. Много пари имат да ни дават песоглавците за данък. Да идеш да вземеш тия пари, да ми ги донесеш, па тогава ще ти дигна дворец и ще те оженя.

— Да ида, дядо — рекло момчето.

Взело си секирата на рамо и тръгнало. Вървяло, вървяло, сума земи преминало. Като минавало през една гора, видяло един човек, който скубел брястове с корен, като избирал най-дебелите — ония, които и трима души мъчно биха обгърнали. А той, като хване бряста за върха, подръпне го малко и го измъкне изземи. С тия брястове човекът си заграждал градината.

Момчето го погледнало отдалеч, па си рекло:

— Ей че силен човек!

И отишло при него.

— Помага Бог, чичо — рекло то.

— Дал Бог добро, побратиме — отвърнал силачът.

— Много си силен, чичо — казало момчето. — Да ти е жива силата.

— Дай Боже — рекъл оня. — Но от мене има още по-силен.

— Кой е той и къде е?

— Не го знам де е, не съм го и виждал; само съм слушал за него. Силен е царският внук, който е навързал тридесет лъва и ги е натоварил с дърва; силен е, защото е извадил на четиридесет слона зъбите.

— Та аз съм тоя царски внук, юначе — казало момчето.

— Накъде си тръгнал?

— Отивам у песоглавската земя; има да събирам царски пари.

— Да дойда ли и аз с тебе? Не съм ходил у тая земя, а сам ме е страх да вървя.

— Може, може — рекло момчето. — Ако искаш, ела: дружина ще сме си.

И тръгнали заедно. Ходили, що ходили, много чужди земи минали. Стигнали до друга гора. И там намерили един силен, който скубел дъбове.

— Помага Бог, побратиме — рекли те.

— Дал Бог добро — отвърнал силачът. — Накъде сте тръгнали?

— У песоглавската земя ще идем да събираме пари; деветдесет години данък не са плащали. Много пари ще вземем.

— Искате ли и мене за другар?

— Искаме те, искаме.

И той тръгнал заедно с тях. Двамата силачи си отскубнали по едно дърво от гората, единият — бряст, а другият — дъб, окастрили ги и ги понесли на рамо, а момчето си носело само секирата. Вървели така тримата дълго време. Пак минали много чужди земи. Стигнали на едно място до едни стръмни и високи скали, одето не можело да се мине. Изправили се ония канари — като стени: само птиче може да ги прехвъркне. Спрели се юнаците, гледали отсам, гледали оттатък —

отникъде нямало пролез. По едно време видели наблизо под едно дърво някакъв човек, че спи. Събудили го тримата юнаци и му рекли:

— Добър ден, юначе.

— Дал Бог добро, побратими.

— Има ли път — рекли — да минем отвъд?

— За едни има — казал момъкът, — а за други няма.

— Как тъй: за едни има, а за други да няма?

— Аз отварям път — рекъл юнакът. — Комуто отворя, ще мине; комуто не отворя — няма.

— Ами за нас има ли? — запитали те.

— Ще се намери — отвърнал той, па станал, опрял гръб о канарите, размърдал ги насам-натам, разместил ги, както се разместват леки камъни, и отворил път.

— Благодарим, брате — рекло момчето. — Много силен човек си бил наистина.

— Аз ли? — казал юнакът. — Що думаш! Мигар съм силен? Силен е царският внук, че е навързал тридесет лъва с верижници и на четиридесет слона е извадил зъбите. Моето сила ли е?

— Аз съм тоя царски внук — рекло момчето.

— Ти ли си? Ами накъде сте тръгнали?

Казали и нему къде отиват. И той тръгнал с тях. Ходили, що ходили, стигнали до една река — колкото широка, толкова и дълбока. Обикаляли отсам, обикаляли оттат — отникъде не могли да минат: нямало ни мост, ни брод. Какво да правят? Единият прострял бряста — не стига до оня бряг; другият прострял дъба — и той не стига; вързали двете дървета едно за друго — пак не стигнали. Оня, който местел канарите, се загледал и видял на едно място колиба. Отишли там — гледат: в колибата седи старец. Брадата на стареца била толкова дълга, че той си бил направил от третината ѝ колиба, другата третина си постилал, а с третата се завивал.

— Помага Бог — рекли другарите.

— Дал ви Господ добро, юнаци.

— Има ли път през тая река, дядо? Я мост, я брод намира ли се?

— Има, юнаци, има. За едного има, за другиго няма.

— Ами за нас има ли?

— За юнаци като вас ще се намери.

И старецът отишъл на брега на реката, потопил си брадата във водата и изсмукал всичката вода. Провидели се камъните, едри риби почнали да се мятат на дъното и най-сетне водата съвсем се изгубила: не се и познавало къде е било река. Минали юнаците отвъд, старецът пак се навел над тях, водата изпълнила отново речното корито и реката потекла.

— Ей че юнак си бил, дядо! — почудило се момчето.

— Аз ли съм юнак? — рекъл старецът. — Вие не знаете що се вика юначество. Не съм аз юнак. Юнак е царският внук, който връзва лъвовете и вади на слоновете зъбите.

— Аз съм тоя царски внук — рекло момчето.

— Ти ли си? Ами къде си повел тия юнаци с тебе?

— Тръгнали сме, дядо, да вървим у песоглавската земя — данък да събираме.

— Така ли? Да дойда ли аз с вас?

— Ела, дядо, ела.

Тръгнал старецът с тях. Вървели, вървели, стигнали до песоглавското царство. Главният град на песоглавците, дето трябвало да отидат юнаците, бил заграден с много дълбок и широк ров, изпълнен с вода. В града дошли хора, които били видели юнаците и казали на царя:

— Царю честити, видяхме петима юнаци, един от друг по-силни; дошли са да ни искат данък. От много далече идват — от царщината на оня цар, чийто внук вади на слоновете зъбите и връзва лъвовете с верижници, та ги товари — да му носят дърва. И тоя юнак е с тях. Той е половин мечка — половина човек.

Песоглавският цар се уплашил и заповядал да пресекат мостовете, по които се минавало над рова, за да се отиде в града. Когато юнаците стигнали до рова, никъде не намерили мост.

— Чакайте! — рекъл им старецът. — Защо ви е мост, докато е моята брада?

И той си натопил брадата в реката, изсмукал водата и юнаците минали. Сетне пак си пуснал брадата в рова и водата потекла, та изпълнила речното легло. Като приближили до града, видели, че е заграден с високи и яки стени. Тръгнали да дирят врата, ала всичките врати били заключени и залостени отвътре. Почнали да чукат по вратите — да им отворят.

— Чакайте! — казал им оня, който местел скалите. — Защо си пилеете силите. Аз ще ви отворя път.

И той опрял гръб в стените, разместил ги и отворил път на побратимите си. Влезли в града и — право при царя. Царят излязъл пред двореца да ги посрещне, но по-напред пратил хора да съберат всички песоглавски войски пред двореца.

— Защо идете? — запитал той юнаците.

— Данък искаме — рекъл мечият син. — Деветдесет години не сте плащали данък на нашето царство.

— Не ви ли е срам? — изревал песоглавският цар. — Кому имам аз да давам данък? Откак се е чула нашата земя, чужд човек не е влизал в нея. Кой ни е покорил, та да ни искате данък? Идете си!

Той говорел така, защото виждал, че войските му вече се събират и приближават отдалеч. Юнаците също ги видели, но си мълчали; само ги чакали — да се съберат повече. Като се събрали всички войски, царят им рекъл:

— Какво гледате? Я уловете тия, та ги убийте! Ще ви дам да ги изядете, да видите, колко им е сладко месото.

Войниците се хвърлили върху юнаците, а те се развъртели — кой с каквото може. Момчето със секирата поваляло наведнъж по триста души, тоя с бряста — по двеста, а тоя с дъба — по стотина. Оня, който местел скалите, почнал да дига на гръб цели къщи и да ги стоварва върху войската. Били се три дни и три ноци, та избили песоглавците. Царят почнал да им се моли:

— Стига, юнаци, стига сте ми затривали народа! Моля ви се, спрете!

— Ще спрем — рекли те, — ако ни дадеш парите. За деветдесет години данък искаме.

— Добре — казал той, — оставете ми една неделя време да събера парите, та да ви ги дам.

— Една неделя ще почакаме — рекли юнаците, — но дотогава гледай да натъкмиш парите.

Царят пратил хора да съберат данъка, а юнаците тръгнали по лов. Ходили тук, ходили там, навлезли в една планина. Навръх планината видели висока кула, сградена от човешки глави. В тая кула живеели дяволите; през деня ходели по света — да вършат зло, а вечер се прибирали там да спят. Влезли юнаците в кулата и намерили много

стаи. Всички били заключени. Те почнали да удрят по вратите — кой с брадвата, кой с брестовицата, кой с дъбовицата. Чупели вратите и влизали от стая в стая. Там намерили четиридесет моми затворени — коя от коя по-хубави. Тримата юнаци си харесали по една мома, а старецът и момчето не си взели моми.

Старецът рекъл:

— Аз съм стар; нямам време тепърва дом да въртя и невеста да гледам. Вие се женете, а аз ще ви бъда кум.

А момчето казало:

— Няма тука мома за мене. Другаде ще си диря невеста.

Юнаците взели трите моми, които си харесали, а на останалите дали скъпи дрехи, злато и скъпоценни камъни, каквито намерили по стаите, и ги пуснали да си вървят. Сетне седнали да си почиват и да готвят вечеря. Разшетали се, наклали огън, убили дивеч, омесили хляб, опекли месото и хляба и се събрали да ядат. Стъмнило се и дяволите почнали да идват един по един. Дойде един, тоя с брестовицата го перне — и го убие. Но от него изхвъркнат два дявола и побегнат. Друг дойде, удари го оня с дъбовицата, убие дявола; но и от тоя дявол излязат други два — и пак побегнат. Дойде трети, причака го момчето със секирата и му разцепи главата; ала и от него изхвъркнат два живи дявола и побегнат. Така избили всички, които влизали — и от всеки убит излизали по два други дявола. Уморили се юнаците от боя, па станало и късно; те се изтъркаляли да спят около огъня. Само старецът и момчето били будни. Посред ноц влязъл в кулата царят на дяволите; тъкмо тогава момчето било задремало. Царят хвърлил над огъня една мрежа и огънят изгаснал. Тая мрежа приспивала всекиго, до когото се допре. От нея заспал и старецът, а другите юнаци заспали още по-дълбоко. Тогава царят на дяволите ударил един тъпан, с който събрал всички дяволи. Като чули тъпана, те се събрали до един.

— Я затворете тия хора в тъмницата на кулата! — рекъл им той.

И те ги затворили в тъмницата, заключили ги с по седем ключа и си отишли. Съмнало се. Юнаците се събудили в тъмницата. Всеки бил затворен в отделна килия. Оня, който местил канарите, опрял гръб до стената и я преместил, та си отворил врата да излезе. А другите юнаци викали за помощ.

Той ударил с гръб стената на една от килиите и я пробил: излязъл старецът. После пробил стената, зад която било затворено момчето, а

сетне сринал и другите две стени; юнаците си взели момите и си тръгнали. Като вървели по пътя закъм песоглавската земя, стигнали до един извор. Там пътят се делил на две. Над извора имало плоча; на нея пишело, че който тръгне надясно, ще отиде в земя, дето се бият седем царя, та се чуе чак до долна земя, а който тръгне наляво, ще стигне до един дворец, дето живее мома магьосница; комуто продума, омагьосва го. Юнаците не знаели накъде да тръгнат. Момчето искало да улови левия път, а другарите му настоявали да тръгнат вдясно.

— Добре — казало то, — вие вървете надясно, а аз ще вървя наляво.

Така и направили. Юнаците вървели, що вървели — и зачули звънтеж на оръжия, но бойното поле било още далеч. Стигнали до една река. Старецът рекъл:

— Аз ще остана тук. Вие вървете се бийте. На връщане минете пак оттук — да си отидем заедно.

Сетне изсушил реката с брадата си, за да минат юнаците, направил си колиба на другия бряг и останал там. Юнаците оставили при него момите и тръгнали да се бият. Стигнали до мястото, дето се биели седемте царя. Те се хвърлили всред войските и боят се свършил скоро-скоро. Царят, който победил, наградил богато юнаците и ги изпратил чак до реката. Оттам те си взели момите и заедно със стареца се върнали при извора.

А момчето в това време отишло в оня дворец, дето живеела момата магьосница. Като го видяла още отдалеч, тя много го харесала. Но то си турило восък в ушите, за да не чуе магьосните думи. Влязло в двореца, яло и пило с момата, ала нищо не чувало. Тя била омагьосала вече много юнаци и ги била затворила в една тъмница, дето им давала по малко хляб и вода, колкото да не умрат от глад. Като видяла, че нейните думи не омагьосват момчето, тя се почудила какво да прави. От майка ѝ било останало едно чудно огледало, което могло да говори. Тя се огледала в него и го запитала:

— Каж ми, мило огледалце, защо моите думи не омагьосват тоя юнак?

— Защото е половин мечка — половин човек — рекло огледалото.

— Хайде, тръгвай с мене — да те водя в песоглавската земя! Оттам ще вземем царските пари и ще идем в нашето царство. Дядо

иска да ме жени: ти ще ми станеш невеста. По-хубава от тебе не съм видял.

— Да идем — рекла момата, — но чакай първом да пусна юнаците, които съм затворила в тъмницата.

— Аз счупих вратата и ги пуснах — казало момчето.

— Чакай тогава да си взема огледалото — рекла тя.

Взела го и пак се огледала в него, па го запитала:

— Да вървя ли с това момче, мило огледалце? Има ли от него по юнак?

— Върви! — рекло огледалото. — По юнак от него няма: то вади на слоновете зъбите и товари лъвовете да му носят дърва.

Като чула тия думи, момата тръгнала с мечия син. Отишли на извора; оттам заедно с другите юнаци тръгнали по песоглавската земя. Минала била вече уречената неделя. Песоглавският цар им дал данъка — двеста товара жълтици. Юнаците натоварили парите и ги отнесли в царството на мечия син.

Царят се почудил, като видял, че се връща внукът му жив и здрав, па още си води и мома. Той причакал юнаците, нагостил ги, издигнал на момчето голям дворец и направил сватба. Мечият син се оженил за момата магьосница, а другите трима юнаци — за момите, които били отървали от дяволската кула. Старецът, който пресушавал реките с брадата си, им станал кум. Оттогава вече царят не мислел зло на внука си.

— По-голям юнак от тоя няма никъде — рекъл си той. — Додето е в моето царство заедно с тия юнаци, никой не ще посмее да ми отвори война. А най-доброто е, че ми е внук.

И момчето заживяло в дядовата си земя с побратимите и невестата весело и честито. Неговото юначество се прочуло по цял свят и никой не смеел да нападне царството му.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.